SVENSKA CANADA TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIRCULATION OF ANY SWEDISH NEWSPAPER IN CANADA.

Svenska Canada-Tidningen.

The Swedish Canada News.

ÅRG. (Year) 21. Lösnummer 5 Cents. WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DEN 26 FEBRUARI 1913. Entered as Second Class Matter at the Post Office Department at Winnipeg, Can. and Grand Forks, N. D. N:R 9.

Guv. Eberhart.

Minnesotas svenskfödde guvernör aflade en två dagars visit i Winnipeg förliden lördag och söndag.

TALADE STORT OM SITT FADERNESLAND OCH DESS FOLK.

Med strålande sol och gnistrande snö inbröt Washingtons födelse förliden lördag. Det var en märkesdag för amerikanerna i Winnipeg, men även för svenskarna saknade den ej sitt inträsse, ty denna och den följande dagen besöktes staden af Minnesotas populäre, svenske guvernör, A. O. Eberhart.

Guvernören anlände till Winnipeg i lördags morse. Många framstående amerikaner i Winnipeg hade infunnit sig vid järnvägsstationen och guvernören mottogs af amerikanske generalkonsuln, d:r John E. Jones, och John L. Hyland, en gammal vän till guvernören. Guvernör Eberhart intog därefter frukost på Royal Alexandra hotel i sällskap med ungefär tolf personer.

Bland dem, som mötte guvernören märktes förutom de ofvannämnde: G. W. Coye, M. G. Buckley, P. B. Arnell, B. Y. Heinzman, J. L. Hickok, Samuel Johnston, F. H. Johnson, Weaver Lopes och öfverste C. G. Porter. Guvernörens ressällskap bestod af hans sekreterare R. W. Wheelock och öfverste W. H. Gemmell af hans personliga stab.

Åtföljd af d:r Jones aflade guvernör Eberhart en officiell visit hos vice-guvernör Cameron kl. 10 f. m. och denne återgäldade visiten en timme senare.

En luncheon gafs kl. 1 e. m. för guvernören af Thos. Johnson, M.P.P. å Royal Alexandra Hotell. Bland de inbjudna voro T. C. Norris, M.P.P., redaktör Dafoe från "Free Press", d:r Björnson, prof. Martinson m. fl. De svenskar som inbjudits voro John E. Ledholm och W. S. Linnell. Flera af de närvarande hade varit klasskamrater med guvernören vid Gustavus Adolphus College, St. Peter. I ett kort anförande uttryckte guvernör Eberhart sin tillfredsställelse med sitt besök och sin beundran för Winnipeg och Canada. I ett samtal med en representant för denna tidning nämnde han äfven, att han var mycket inträsserad i Canadas svenska befolkning, glädde sig åt de framsteg som göras i både materiell och intellektuell utveckling.

Efter att hafva fördrifvit eftermiddagen med att bese staden, infann sig guvernör Eberhart omkring kl. 8.30 e. m. i industribyråns bankettsal, där öfver 350 damer och herrar, amerikaner och andra, samlats för att fira Washingtons födelsedag. Hedersgästen mottogs af publiken, som förblef stående, tills han satt sig, med kraftiga applåder. Middagen serverades omedelbart därefter och var i alla afseenden lyckad.

Som "toastmaster" fungerade mr. Arthur D. Calder, hvilken satt på guvernörens vänstra sida. På den högra satt d:r Jones.

skolklass' större heder än alla hans gen att lämna banketten strax efter dess början för att företaga en viktig resa österut, och mr. Calder föreslog i anledning däraf genast en skål för konungen, som dracks stående under det musiken spelade "God save the King". I mr. Camerons ställe, hvilken skulle hafva hållit ett tal, höll mr. T. H. Johnson ett kort men kraftigt anförande, i hvilket han bl. a. yttrade att guv. Eberhart gjort sin skolklass' större heder än alla hans klasskamrater tillsammantagna. Mr. J. Bruce Walker talade om "Amerikaner i västra Canada", och detta tal var späckadt med humoristiska poänger. För Förenta Staternas president talade d:r Jones och för damerna mr. Calder.

Fästens stora tal kom sist och hölls af hedersgästen, guvernör Eberhart, hvilken till ämne hade valt "George Washington, sitt lands fader." Talet framfördes med ledighet och kraft och var mycket intressant. Här och där inflikade talaren roliga anekdoter och orillekar, hvilka alla mottogos med applåder. Guvernören hade ej ord nog vackra att berömma Canada och canadiensarna med, och han uttalade den förhoppningen, att Förenta Staterna och Canada måtte alltid få lefva i godt samförstånd. Till sist utbrakte talaren en skål för George Washington. Musiken spelade "America", i hvilken alla instämde.

Guvernör Eberhart hyllades entusiastiskt af de närvarande gästerna, då mr. Calder anmälde honom som talare. Kraftiga lefven höjdes och alla instämde i sången "For He's a Jolly Good Fellow". Guvernören var synbarligen förd af den storslagna hyllningen.

Banketten afslöts i elfvatiden, och alla syntes mycket belåtna med sin afton.

På inbjudan af superintendent fl. P. Bergstrom bevistade guvernören på söndagen högmässogudstjänsten i sv. luth. kyrkan härstädes. Efter gudstjänsten bedrades guvernören af pastor Bergstrom och tackades för visiten samt för det städse visade inträsset för allt svenskt. Efter pastor Bergstroms anförande öfverlämnades åt guvernören af lilla Vivi Lidholm å söndagsskolans vägnar en stor bukett af rosor, bunden med band i de svenska färgerna samt dekorerad med en canadisk sidenflagga. Guvernören tackade för gåfvan samt höll ett kort tal, i hvilket han uttryckte sin glädje öfver att hafva haft tillfälle bevista en svensk gudstjänst i Winnipeg. Allt hvad han var, allt hvad han hoppades blifva, var han, näst försynen, skyldig den uppfostran han erhållit vid det svensk-lutherska lärovärket i St. Peter. Han gladdes öfver att svenskarne — och förrästen skandinaverna i allmänhet — voro aktade och ansedda som de mäst önskvärda medborgare hvar än de slogo sig ned. Talet hölls på engelska, men i detsamma inflikade guvernören på ren och felfri svenska citat från Geijer, Tegnér och Runeberg.

På kvällen återvände guvernör Eberhart till sitt land igen.

HEMSK SJÖOLYCKA.

Sv[illegible] ångaren Kattegatt har gått u[illegible] dragande med sig i djupet [illegible] den tolf man starka [illegible]besättningen.

Svenska ångaren Kategatt, hemmahörande i Värkebäck, har gått under vid Skanör under den senaste svåra stormen.

Aftonbladets korrespondent har haft ett samtal med personalen på lotsstationen därstädes angående olyckan. Man berättade, att det var ett obyggligt väder, nära nog orkan "Hela Östersjön låg på", och det fanns därför ingen möjlighet för ångaren att kunna klara sig. Sjötjockan var så tät, att man inte kunde se 50 meter framför sig. För den skulle hade icke några nödsignaler kunnat upptäckas, men vid besöket ombord fann man, att flaggan var hissad som det brukas, då ett fartyg är i nöd. Under det fruktansvärda ovädret, skulle det ha varit omöjligt att gå ut med räddningsbåt.

Ångaren ligger på sju meters vatten. Den så kallade prämen ombord har kastats i land, men räddningsbåten saknas. Ångaren hade — utom prämen — endast en sådan. Man var på lotsstationen öfvertygad om, att hela besättningen, 12 man, drunknat. Med säkerhet hade man, hette det, gjort försök att komma i land med räddningsbåten, men då denna kom ut i den våldsamt upprörda sjön, hade den kantrat. Isen hade ytterligare försvårat manövreringen af båten. Man har icke funnit något lik på stranden. Troligt är att ismassorna uppslukat dem. Men de komma nog så småningom i land, hette det, om denna vind fortfar.

Senare har det beteknats som otvifvelaktigt att hela besättningen omkommit. Man har nämligen kunnat upptäcka en upp[illegible] nedvänd räddningsbåt långt ute till sjöss. Båten var infrusen i isen och man antar att det varit Kattegats räddningsbåt med hvilken besättningen sökt rädda sig.

EN VILLA SPRÄNGD.

David Lloyd-Georges ville i Walton Heath utanför London förstördes i torsdags af en bomb.

Ägaren befinner sig på resa å kontinenten. Man tror att suffragetter anordnat attentatet.

Senare brändes paviljongen i Kew Gardens. Två kvinnor arresterades i närheten, hvilka buro oljedränkt papper.

WILSONS KABINETT.

En lista har ha gjorts upp på medlemmar i den nyvalde president Wilsons kabinett. Denna skulle öfverlämnas till Bryans godkännande. Listan hade följande utseende: Statsminister, W. J. Bryan; krigsminister, Charles R. Crane i Illinois; allmän åklagare, A. Mitchell Palmer, Pennsylvania; jordbruksminister, E. M. House, Texas; handels- och arbetsminister, Louis D. Brandels, Massachusetts; generalpostmästare, J. Daniels i North Carolina; finansminister, William G. McAdoo, New York; inrikesminister, Edwin L. Norris, Montana; sjöminister, John T. McGrew, West Virginia.

Stor eldsvåda i Japan. Förliden fredag härjades de centrala delarna af Tokio af en våldsam eldsvåda. 3,300 bygnader härjades och 15,000 personer blefvo hemlösa. Tusentals människor stannade öfver natten i parkerna, bevakade af trupper. Elden uppstod i frälsningsarméns lokal och spred sig så hastigt, att brandkåren stod rådlös. Förlusten beräknas till $5,000,000. En människa omkom.

Franska regeringen har för öfrigt att framlägga ett förslag om ökning af den militära budgeten med ej mindre än 115 miljoner dollars. Detta steg har tagits till följd af tyska regeringens beslut att öka den tyska arméns fredsstyrka till 850,000 man.

Nationalfond. I samband med tyske kejsarens 25-årsjubileum som herskare öfver Tyskland, kommer öfver hela landet genom allmänna bidrag att hopsamlas en nationalfond, som skall användas för missionsarbete i kolonierna och komma kolonister af alla trosbekännare till godo.

Mexiko.

En vändpunkt har inträffat i den mexikanska revolutionen. Madero tillfångatages och tvingas att abdikera.

MADERO OCH VICE PRESIDENTEN NEDSKJUTAS.

I måndags f. v. öppnade de federala trupperna en mycket häftig eld mot rebellernas högkvarter i staden Mexiko. De begagnade sig af lättare artilleri, men värkningarna af elden blefvo dock ganska fruktansvärda. Samtidigt som Maderos trupper sågo ut att gå i attack, utsände presidenten ett budskap till befolkningen i hvilket han framhöll att han beslutat fortsätta striden tills dess rebellerna tvingats att ge med sig. Elden blef under dagens lopp allt häftigare från regeringstruppernas sida, ett förhållande som väckt mycket uppseende i staden, emedan man troit, att rebellerna fullständigt behärskade situationen. Senare på dagen fingo dessa dock af allt att döma förstärkningar, ty deras eld blif då mycket liflig[illegible] och äfvenså mera effektiv än förut.

President Francisco Madero.

På kvällen lyckades de också utan några vidare förluster förflytta sitt artilleri, så att de senare med ännu mera framgång kunde beskjuta palatset och den federala arméns ställningar. Man föresag redan då, att den följande dagen skulle blifva mycket blodig, och de som bodde i det distriktet, som låg mellan de stridandes ställningar, togo följaktligen tiden i akt och lämnade på kvällen sina hem. De som i det längsta stannat kvar i dessa gåfvo sig äfven i väg, då det blef bekant, att Diaz anskaffat dynamitbomber för att använda vid den följande dagens dombardemang.

Tidigt på tisdagen f. v. öppnades eld från båda sidor, men blef det tämligen snart tydligt, att det var på upphållning med de federala truppernas energiska motstånd. Deras eld hade ej åsyftad värkan, och Diaz' trupper avancerade dem allt närmare in på lifvet allt eftersom dagen gick. Rebellernas artilleri förorsakade också ett stort mandfall bland soldaterna, hvilket gjorde att dessa modlösa drogo sig tillbaka allt närmare palatset.

Inseende att han med våld ej kunde möta rebellerna, tog Madero till sist sin tillflykt till list. Han hade förut, såsom omtalades i förlidet nummer, afsändt en nöt till regeringen i Washington och i denna framhållit, att man i hans land ej önskade någon som hälst inblandning från amerikansk sida. Då Taft som svar på denna not tillsände honom en skrifvelse med uppmaning att fortast möjligt återställa lugnet eller ock afgå, fann han för godt att utsända ett budskap till det mexikanska folket af innehåll, att man i Förenta Staterna planerade en invasion i Mexiko. Detta budskap delgafs såväl vänner som fiender och hade till mål att samla hela folket omkring presidenten för utlänningarnes bekämpande. Rebellerna förstodo dock, att det hela var Maderos värk och att han sökte att skrämma dem för amerikanarne endast för att på så sätt styrka sin egen makt. Ingen brydde sig därför om hans budskap. Ej heller fäste rebellernas ledare något afseende på en senare från presidenten till dem sänd skrifvelse hvari man utlofvade att v. presidenten skulle tvingas att afgå. Denna senare skrifvelse hade dock det med sig, att rebellerna blefvo ännu mer hoppfulla, i det att de af densamma förstodo att Maderos kraft var bruten.

General Huerta, som i det längsta försökte att afgöra striden till Maderos förmån, började i tisdags förstå, att hans herre förr eller senare måste draga sig tillbaka, ity rebellernas antal syntes växa under det att de som förblefvo presidenten trogna, alltjämt nedgingo i antal. Han påpekade detta för Madero och uppmanade honom att nedlägga regeringen så att det kunde bli slut på striden. Han sade sig ha så mycket mera rätt att framställa denna begäran som han själf kämpat till det yttersta för att rädda presidentens sak. Denne ville ej lyssna på Huertas tal, och detta hade till följd, att generalen tog situationen i egna händer och utan vidare började underhandla med Diaz och de öfriga rebellanförarna.

Till Huerta anslöt sig snart en annan general, nämligen Blanquet, och dessa båda lyckades snart träffa en öfvereenskommelse med rebellgeneralerna. Enligt denna skulle Madero utan vidare tvingas att afgå, och en provisorisk president skulle tillsättas, tills man hunnit inkalla nationalförsamlingen. Frågan om provisorisk president blef snart afgjord, i det att Huerta själf utsågs att fylla denna plats. Detta beslut undertecknades och striden afblåstes, hvarefter Huerta mottog folkets hyllning och öfvertog ledningen af samtliga trupper.

Så fort sig göra lät, försäkrade man sig om Maderos person, och detta föll sig ganska lätt, emedan hela garnisonen som en man gjort Huerta sällskap och uppsagt presidenten tro och lydnad. Den fångne fann sig senare tvungen att formelt inlämna sin resignation till segrarne, och ministrarne, som likaledes tagits till fånga, gjorde honom sällskap.

Franciscos broder, Gustavo Madero, som under Franciscos Maderos presidentskap utgjort makten bakom tronen, arresterades samtidigt med brodern på tisdagen. I onsdags morse fördes han ut från fängelset till arsenalen, där han kallblodigt mördades. Det vill säga, att han tilläts springa för lifvet, men soldater hade tillsägelse att skjuta ner honom under loppet, och han hade tydligen alltför många fiender bland de skjutande för att komma undan med lifvet.

I söndags ingick ett telegram, som mälde, att Madero och vice presidenten Suarez blifvit skjutna och dödade, "då de försökte fly", som det hette i telegrammet. I den officiella kungörelsen af den provisoriska regeringen heter det, att skjutningen inträffat, då försök gjordes att befria dem, när de fördes från nationalpalatset till fängelset.

Två af de anfallande blefvo dödade och flere sårade. Major Vardenas och två andra officerare af den vakt, som omgaf fångarna, hafva arresterats.

Liken transporterades till fängelset, och tillåtelse för de dödes släktingar att flytta dem har ej bevilljats.

Förstämningen är bland Maderos anhängare stor och allmän.

STRAFFADE KONSPIRATÖRER.

Tjugonio ledande män i National Cash Register Company hafva dömts till fängelse och dryga böter.

Lagens hand föll den 17 d:s tungt på personer hvilka i sin sträfvan att krossa konkurrenter bryta mot den Shermanska anti-trustlagen. Nämnda dag utmätte nämligen federaldomare Hollister i Cincinnati, Ohio, straff åt de 29 af National Cash Register Co:s ledande män, hvilka 4 dagar tidigare, eller den 13 d:s, af en jury förklarats skyldiga till det brott, för hvilket de anklagats.

Bolagets president John H. Patterson i Dayton, Ohio, dömdes till det strängaste straff lagen bestämmer, nämligen ett års fängelse och $5,000 böter. Följande dömdes till ett års fängelse och ersättandet af rättegångskostnaderna: Edward A. Deeds i Dayton, William Pflum i Dayton, William H. Muzzy i Dayton, Robert Paterson, Thomas J. Watson, Joseph Rogers, Alexander C. Harned, Frederich S. High i Boston, Plivey Eves i San Francisco, Arthur A. Wentz i Columbus, George E. Morgan i Dayton, Charles F. Talmley i Chicago, Charles A. Snyder i Elizabeth, Walter i Denver, Myer N. Jacobs i Pittsburgh, Mont L. Lasley i Detroit, Earl B. Wilson i Los Angeles, Alexander W. Sinclair i New York, John J. Range i Washington, M. G. J. Keith i New York, William Cummings i Brooklyn, J. C. Laird i Toronto, W. C. Howe i San Francisco och E. H. Epperson i Minneapolis. Till nio månaders fängelse och ersättandet af rättegångskostnaderna dömdes William Bippus i Dayton, Alfred A. Thomas i Dayton och Jonatan B. Hayward i New York, George Edgerton i Dayton dömdes till 3 månaders fängelse.

Nämnda personer blefvo af en grandjury den 22 febr. 1912 formligen anklagade för konspiration i syfte att skada konkurrenter. Rättegången öppnades den 13 november samma år och den 14 dennes föll utslaget.

Innan domen afkunnades tillbakavisade domaren en af de anklagades advokater framställd begäran om ny rättegång.

IMMIGRATIONSLAGEN EJ ANTAGEN.

Under stor spänning företogs i torsdags i kongressens i Washington underhus omröstning angående af presidenten vetobelagda Burnetts immigrationslag. Röstningen utföll med 213 röster mot 114.

Två dödsfall.

Två svenske stormän, f. d. riksantikvarien Hans Hildebrand och d:r Gustav de Laval aflidna i Sveriges hufvudstad.

BÅDA VORO MÄRKESMÄN PÅ SINA RESP. OMRÅDEN.

Från Stockholm meddelas att förre riksantikvarien Hans Hildebrand aflidit i sitt hem därstädes den 2 d:s i en ålder af nära 71 år.

Hans Olof Hildebrand, som under närmare en mansålder varit en af förgrundsfigurerna i Sveriges intellektuella lif, var född den 5 april 1842 i Stockohlm, blef student i Upsala 1860, aflade fil. kandidatexamen 1865 och promoverades året därpå till filosofie doktor med första hedersrummet. Redan dessförinnan hade han tjänstgjort vid statens historiska museum. År 1865 förordnades han till amanuens i Vitterhets-,historie- och antikvitetsakademien, och han antogs året därpå till sekreterare i Samfundet för utgifvande af skrifter rörande Skandinaviens historia.

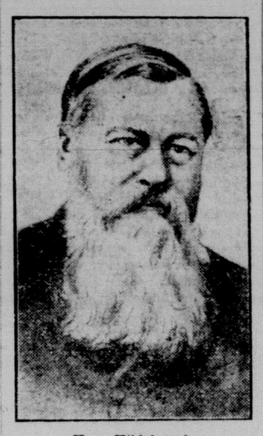

Hans Hildebrand.

Efter en utländsk resa som Letterstedtsk stipendiat blef han museets förste amanuens, och 1879 utnämndes han till riksantikvarie och efterträdde på denna post sin fader riksantikvarien Bror Emil Hildebrand.

På riksantikvarieposten kvarstod Hans Hildebrand ända till 1907. Han var äfven en af de aderton i Svenska akademien och medlem af ett stort antal lärda sällskap såväl i Sverige som i utlandet.

Hans Hildebrand åtnjöt i vidaste kretsar stort anseende som forskare och räknades bland den arkeologiska vetenskapens främste män. Han har utöfvat en omfattande och betydelsefull skriftställarvärksamhet på hufvudsakligen arkeologiens och kulturhistoriens område. Bland hans värk förtjänar i främsta rummet att nämnas den stort anlagda skildringen öfver Sveriges medeltid.

Den bortgångne sörjes närmast af maka och sju barn, två söner och fem döttrar, samt fyra bröder och en syster. Af sönerna är den äldre hufvudredaktören Karl Hildebrand vid Stockholms Dagblad och den yngre vice-auditören Erik Hildebrand i Stockholm.

•

En annan svensk märkesman, d:r Gustav de Laval har äfven nyligen aflidit i Stockholm i en ålder af nära 68 år.

Med honom bortgick ett af Sveriges märkligaste och mäst betydande uppfinnaresnillen, hvars arbete utöfvat stark inverkan på landets ekonomiska lif och utveckling och hvars namn är kändt öfver hela jorden.

Gustav de Laval föddes 1845 i Orsa socken i Dalarna. Efter studier vid Teknologiska institutet och Upsala universitet samt i utlandet, blef han ingenjör vid Klosters järnvärk i Dalarna och värkade där 1876—77. Redan under dessa år gjorde han sig bemärkt som flitig konstruktör. Så uppfann han bl. a. en silbotten för massemerblåsning. En annan hans uppfinning från denna tid var en galvaniseringspanna. Samtidigt började han experimentera med centrifugalseparatorn för mjölkskumning. Redan 1878—79 kunde han uttaga grundläggande patent å kontinuerligt arbetande mjölkskumningsmaskiner. Detta är de Lavals ekonomiskt betydelsefullaste uppfinning. För tillvärkning af dessa maskiner bildades sistnämnda år aktiebolaget Separator med fabrik å Kungsholmen i Stockholm. Det är allmänt kändt, hurusom detta företag utvecklats till en världsomfattande affär med filialfabriker i flera länder och varit banbrytande för en af de industrier, inom hvilka Sverige på världsmarknaden intager en ledande ställning, nämligen separatorfabrikationen.

D:r de Laval arbetade under senare år med försök att framställa brikettbart torfpulver.

Men de Laval togs vissa tider äfven i anspråk för politiska värf. År 1893 valdes han af Kopparbergs landsting till riksdagsman i Första kammaren, ett uppdrag, som han behöll valperioden ut, eller till 1902.

LJUSNAR DET?

Hemliga fredsunderhandlingar lära ha inledts mellan Turkiet och de alliierade, allt under det att mycket blod flyter.

Enligt ett telegram öfver London har den ungturkiska partiledaren Enver Bey utsatts för ett mordförsök. Han blef mycket svårt sårad, och det är tvifvel underkastadt, huruvida han kan öfverlefva sina skador.

Enligt ett telegram från Konstantinopel, dagtecknadt den 17 februari, härjade en svår eldsvåda, alldeles i närheten af Sophia moskén. 150 hus hade vid telegrammets afsändande gått upp i lågor. Situationen vid Bolair uppgafs i sagda telegram som oförändrad.

Det har i diplomatiska kretsar varit en viss oro de senaste dagarna, orsakad af det spända förhållandet som uppgifves råda mellan Österrike och Ryssland. Prinsen af Hohenlohe har aflagt ett besök vid ryska kejsarhofvet och lär han där hafva allt annat än lyckats i den mission han hade sig anförtrodd. Hvad denna var, är ej kändt, men torde man ej misstaga sig mycket om man antar, att det gällde att söka prässa igenom några nya österrikiska fordringar. Den officiella Wienerpressen framhåller visserligen att furstens resa haft väntade resultat.

Till Konstantinopel ingick i torsdags underrättelse om en tre dagars strid, som pågått på halfön Gallipoli mellan turkar och bulgarer, hvarvid å båda sidor 7,000 man dödats eller sårats. Turkarna blefvo slagna, och Enver Bey, deras befälhafvare, flydde till ett krigsskepp.

Det är oroligt inom turkiska armén öfverallt.

I torsdags blefvo ett hundra kristna massakrerade af turkiska trupper i Kenaminio. Liknande massakrer rapporteras från Chatalja distriktet, ett stort område, som lämnats utan skydd genom en partiell indragning af bulgariska trupper.

I måndags ingick meddelande om att fredsunderhandlingar påbörjats i hemlighet mellan Turkiet och de alliierade. Fred kommer möjligen att slutas redan i första veckan af mars.

FRÅN PARLAMENTET.

Canada får sin första statsfånge, i det att R. C. Miller vägrar att gifva äskade upplysningar.

R. C. Miller, president för Diamond Light and Heating Company i Montreal inställdes i tisdags f. v. inför underhuset för att förklara, hvarför han vägrat att besvara de frågor, som ställts till honom af den allmänna räkenskapskomitén. Mr. Miller hade omtalat för komitén, att han för några år sedan användt $41,000 i försök att erhålla en affär på $117,000, men att intet af pängarna gått till ändamålet, som var förbunden med regeringen och det allmänna. Han vägrade att omtala för komitén och senare för domstol, huru han användt pängarna. Denna vägran upprepade han i tisdags f. v. inför underhuset och blef genast arresterad och satt i förvar så som stadsfånge. Det är första gången i Canadas historia något dylikt inträffat.

Alla voro fast öfvertygade om att Miller inför en så imponerande församling som underhuset skulle falla till föga och besvara de till honom riktade frågorna. När han vägrade att göra detta, brusto alla ut i skallande skratt, och icke ens premiärministern kunde dölja, att han hade svårt för att hålla sig för skratt.

I torsdags inställdes Miller åter inför parlamentet, men vägrade äfven nu att gifva de äskade upplysningarna. Det beslöts då, att han skulle föras till vanligt fängelse. Detta beslut värkställdes i fredags, då han transporterades till Carleton county fängelse.

Man hade väntat, att Miller skulle använda sig af "habeas corpus" för att genast blifva frigifven. Så blef emellertid icke fallet, och Canada har sålunda fortfarande en statsfånge. Han kommer troligen att inställas inför parlamentet för tredje gången under loppet af denna vecka. Miller hoppas, att detta hans tredje uppträdande inför Huset skall blifva det sista, och ganska säkert är, att om en något så när tillfredsställande förklaring afgifves af honom, den godtages, och fången genast blir försatt på fri fot.

Franske presidenten Raymond Poincaré, den tredje franska republikens tionde president, installerades i tisdags f. v. i sitt ämbete i Elysee-palatset. Inaugureringen utmärkte sig för stor enkelhet. Då Poincaré, följd af sin hustru, inträdde i palatsets vestibul, möttes han af den afgående presidenten, Fallieres, som beledsagade honom till ambassadörsalongen, där regeringens och senatens och deputerade kammarens medlemmar voro samlade. Den afgående presidenten höll ett kort tal, hvarpå Poincaré svarade, tackande för den ära som kommit honom till del. Till Poincaré öfverräckes sedermera insignierna som stormästare för hederslegionen. På eftermiddagen presiderade han vid en kabinettssession.

Ett och annat.

Reflexioner af Nils F:son Brown.

(För Sv. C. T.)

Något "post festum" kommer detta, men torde det dock vara af visst inträsse för alla svensk-amerikaner och ännu ej förlorat sin aktualitet.

För några veckor sedan omtalades i denna tidning, att konung Gustaf i sitt trontal vid öppnandet af årets svenska riksdag bebådade, att 700,000 kronor komma att äskas för Sveriges deltagande i den stora världsutställningen i San Francisco till högtidlighållande af Panamakanalens öppnande år 1915. Särskildt framhölls, att detta äskande föranledts för att upprätthålla sambandet mellan Sveriges inbyggare och dess många frändar i Amerika.

Det torde vara första gången, som Svensk-Amerika omnämnes i den svenske konungens trontal, åtminstone är det första gången, som ett anslag begäres för svensk-amerikas bästa. Stämningen mot till Amerika utflyttade svenskar har icke alltid varit den vänligaste i Sverige. Med ett visst förakt och hån har man betraktat de Sveriges barn, som af den ena eller den andra orsaken måste söka sig ett nytt hem här i Canada eller i Förenta Staterna. Kanske de hemvändande svensk-amerikanerna till en del själfva varit orsaken till denna stämning bland hemmasvenskarna, kanske de i många fall ej uppträdt på det sätt de bort, då de varit på besök i Sverige. Men detta är en sak, som de där hemma bort haft öfverseende med i den tanken, att det ländt till fosterlandets bästa, om de samarbetat med svensk-amerikanerna, och i den förhoppning, att dessa utlandssvenskar en gång skulle förstå att föra sig bättre.

Misstron och föraktet för svensk-amerikarne ha emellertid under de senaste åren vikit för en varm broderskänsla, som allt mer börjat yppra mellan de två slagen af svenskar. Sverige har under det senaste åttiondet demokratiserats och det förvånande fort, och denna demokratisering har varit hufvudvillkoret för att ett samförstånd och ett samarbete skulle uppstå mellan svenskar och svensk-amerikaner. Ty förr i tiden betraktades det i Sverige nära nog som en skam att vara utan boklig bildning eller vara född af fattiga föräldrar utan framstående ställning i samhället. Och svensk-amerikanarne stamma ju i allmänhet från de bredare folkslagen i Sverige, och därför kändes det dem svårt att vid hemkomsten mötas af ett förakt, som de ej gjort sig förtjänta af. Nu har emellertid, som sagdt, ett omslag skett i det allmänna tänkesättet där hemma, och allt lagts på ett folkligare plan, och som en följd däraf ha svenskarne i Amerika blifvit bättre förstådda och kända i Sverige och inträsset för Svensk-Amerika vuxit och nu i dessa yttersta dagar väl nått sin kulmen.

En svensk-amerikansk tidning skriver angående det ofvan nämnda äskandet i riksdagen bl. a.: "Ändå i riksdagen denna gång äskas en större summa, förnämligast af hänsyn till upprätthållandet af sambandet mellan Sverige och svensk-amerikanerna, kan ju ingenting sedan hindra den att ekonomiskt understödja sådana svensk-amerikanska rörelser och organisationer, hvilka befrämja samhörighetskänslan med Sverige."

"Jag tror knappast det vore lämpligt, att svensk-amerikanerna jämt och ständigt mottogo ekonomisk stöd från Sverige. Det skulle i många fall värka nådegåfva och försätta Svensk-Amerika i ett förnedrande obligationsförhållande till moderlandet. Svensk-amerikanerna äro, eller borde åtminstone vara, ett själfständigt och fritt folk med en sund stoltheitskänsla öfver egen förtjänst och egen gärning. Denna själfständighetskänsla skulle emellertid taga skada, om man härute finge pekuniära gåfvor från Sverige, och det vore sorgligt, om så skulle ske, ty detta drag i den svenska-amerikanska karaktären är ett bland de vackraste och mäst tilltalande.

Den stora summan, som i svenska riksdagen äskats, är däremot ingen nådegåfva från Sverige till Svensk-Amerika. Den skall användas för Sveriges eget bästa, för att uppehålla dess goda anseende och om möjligt vinna än mer. Att den samtidigt användes för att upprätthålla sambandet mellan hemmasvenskar och svensk-amerikaner, är under förevarande omständigheter helt naturligt och på intet sätt för oss härute förnedrande eller förbindande.

Det är att hoppas, att den sunda och hofsamma demokratisering, som nu gör sig gällande i Sverige, måtte utveckla sig därhän, att detta första stora steg till samarbete mellan Sverige och Svensk-Amerika icke må blifva det sista, utan efterföljas af många, många, både från hemmasvenskt håll och från svensk-amerikanskt.

Dr. Alexis Carrel, årets Nobelpristagare, har tilldelats hederslegionen, hvilken utnämning i vetenskapliga kretsar hälsats med liflig tillfredsställelse.